

Νυχτερινό

αυθεντικά λογοτεχνικά κείμενα μαθητών
του 1ου Εσπερινού ΕΠΑΛ Περιστερίου

σώμα

άναρχο κι ατελές
δίχως προέλευση
ή προορισμό
δίχως διακλάδωση
τυχαία χάνεται
στο ανάμεσα

Μάνος Μιχαηλίδης

στερούμενο εναλλακτικών
φτύνει σκουριές
κάθε που η αλμύρα
σκοντάφτει στις αρθρώσεις
σκοτώνοντας τη σκέψη

τότε η ανάμνηση αποκτά
οριζόντιο προσανατολισμό
προτού χαθεί μαζί του

Μέσα απ' τη «φυλακή»

Είμαστε όλοι φυλακισμένοι
μα τι ειρωνεία και τόσο δεμένοι.
Μακριά αγκαλιές φιλιά
έχουμε παρέα τη μοναξιά.

Μάσκες γάντια αντισηπτικά
είναι πια τα νέα αξεσουάρ.
Φόρμες και αθλητικά
τα μαλλιά δίχως σεσουάρ.

Μες το φόβο και τον πανικό
βλέπουμε ξάφνου του άλλου το εγώ
πόσο μακρινό ήταν τόσο καιρό
ανακάλυψα ότι άλλο δεν τον μπορώ.

Μόνοι με τον εαυτό μας
με το μεγαλύτερο εχθρό μας
αυτός ο γνωρίμος από παλιά
μα τόσο άγνωστος τελικά.

Κόσμος πεθαίνει σωρηδόν
το εμβόλιο είναι καθοδόν
οι γιατροί παλεύουν μόνι
τον εχθρό που μεγαλώνει.

Νικολέττα Μαυρομμάτη (Α3)

Το Δώρο

Ήρθαν απ' την Κίνα
να φέρουν χαλασμό
να κάνουν τον πλανήτη
να κλαίει με λυγμό
σε πόλεμο αόρατο, σκληρό
που τρώει σάρκες, λιώνει τον θνητό.

Ποιός να πιστέψει, τέτοια συμφορά
χτυπάει όλους μέχρι και παιδιά
διάσημους και άσημους
πλούσιους και φτωχούς
σ' ένα αγώνα όλοι, με φίλους και εχθρούς,
να διώξουμε τα τέρατα, όλους τους ιούς.

Μιλούν οι τρανοί, με απόψεις γνωστικές,
μελετούν τα πάντα, με μετρήσιμους φυσικές,
προβλέπουν ανέμους, κρύο και βροχή
το πότε θα πέσει μια αστραπή.

Φτιάχνουν για τους δικούς τους
στρωσιδία απαλά, τυλίγονται
στο κρύο λουφάζουν σιωπηλά,
μα ο ζιπτιάνος σε κούτες ανοιχτές
απλώνεται στους δρόμους
με θλιβερές ματιές.

Θα φύγει ο τυφώνας, συντρίμια
και κλαυθμοί,
συντετριμμένοι όλοι τώρα ταπεινοί,
να δούμε μ' άλλο μάτι
το δώρο, τη ζωή.

Εμπνευομένη από το μάθημα της ζωής δημιουργικής απασχόλησης και τις συζητήσεις του μαθήματος πάνω στα μαθηματικά και την μαθηματική δοιοτεχνία θα προσπαθήσω να γράψω δύο κείμενα περιηράφοντας τα μαθηματικά με έναν τρόπο παιχνιδιάρικο. Ελπίζω να το καταφέρω όσο περισσότερο μπορώ!

Αυτό που ήδη ξέρεις

Τα μαθηματικά είναι το μέσο για να εξηγήσουμε τον κόσμο, από το περίπλοκο σύμπαν μέχρι και τα πιο απλά καθημερινά πράγματα. Είναι μια παγκόσμια γλώσσα με αριθμούς ως αλφάβητο, που όμως κρύβουν περισσότερες λέξεις από όσες μπορεί κανείς να φανταστεί. Τα σύμβολα παίρνουν την θέση των σημείων σίξης. Οι μεταβλητές κάνουν τους άγνωστους αριθμούς γνωστούς και οι μαθηματικοί τύποι είναι ο βοηθός του ντετέκτιβ που κρύβουμε μέσα μας, ο οποίος ψάχνει να βρει την άκρη στο πρόβλημα που του δόθηκε βασισμένος στα λεγόμενα του τύπου. Έτσι μ'έναν παιχνιδιάρικο τρόπο σαν αυτόν εξασφαλίζεις όχι μόνο διασκέδαση αλλά και την καλύτερη άσκηση της σκέψης. Σ' αυτό το παγκόσμιο παιχνίδι δεν είναι κακός. Οι αριθμοί –το αλφάβητο του παιχνιδιού– βρίσκονται παντού γύρω μας και μας βοηθούν να ανακαλύψουμε, να θυμηθούμε και να προσδιορίσουμε σχεδόν τα πάντα. “Στις 23/4/2015 μου συμβαίνει κάτι μαγικό” θα πει κάποιος. Αυτοί οι 7 αριθμοί της ημερομηνίας θα θυμίζουν πάντα εκείνο το μαγικό συμβάν. “Είμαι 28 ετών” θα πει κάποιος άλλος και θα έχει προσδιορίσει τον χρόνο του στην ζωή με μόλις έναν αριθμό. Έτσι οι αριθμοί μπορούν να μας γεμίσουν συναισθήματα θυμίζοντας μας γεγονότα μέσα από ημερομηνίες, χρόνια, ώρες.. Υπάρχουν φυσικά και οι αριθμοί που βρίσκονται κρυμμένοι και βοηθούν στην ζωή μας χωρίς καν να το καταλαβαίνουμε. Για παράδειγμα υπολογίζουμε πόση δύναμη πρέπει να καταβάλουμε για να μετακινήσουμε ένα έπιπλο. Με πόση ταχύτητα ένα όχημα διασχίζει τον δρόμο προκειμένου να βρούμε αν μπορούμε να περάσουμε απέναντι με ασφάλεια. Υπολογίζουμε πόση ώρα και σε ποια θερμοκρασία χρειάζεται το φαγητό για να είναι έτοιμο και πολλά ακόμα. Οι αριθμοί βρίσκονται εκεί μέσα στην ταχύτητα, την δύναμη, την θερμοκρασία, τον χρόνο και σου δίνουν την λύση χωρίς να παίρνουν την δόξα. Το παιχνίδι συνεχίζεται ακόμα και στις λέξεις, χρησιμοποιώντας μαθηματικούς όρους στην καθημερινότητά μας. “Θέλω να προσθέσω κάτι” θα πει κάποιος στο συνομιλητή του, “Ο κοινός παράγοντας μεταξύ των

δύο είναι το τάδε” θα πει κάποιος άλλος. “Αφαίρεσε το γάλα από τη λίστα” θα πει μια νοικοκυρά και πολλοί απ’αυτούς δεν θα σκεφτούν το συσχετισμό των λέξεων με τα μαθηματικά, όμως είναι εκεί!

Πώς λοιπόν να μην είναι κάποιος καλός σε κάτι που ξέρει ήδη; Μήπως φταίει απλά ο τρόπος με τον οποίο βλέπει κανείς τα μαθηματικά και του μοιάζουν τόσο ξένα; Μήπως πρέπει να ακούσει κανείς τι έχει ο τύπος να του πει και βαιοσμένος στα λεγόμενά του να λύσει το μυστήριο; Και έτσι το παιχνίδι να γίνει οικείο και ευκολονόητο; Γιατί, όπως σε όλα τα παιχνίδια έτσι κι εδώ, ακολουθώντας κανόνες και αναλύοντας τους “αντιπάλους” θα βγεις τελικά νικητής. Και μην ξεχνάς ότι είναι ένα παιχνίδι που ξέρεις ήδη!

Αριθμούπολη

Στην πλατεία στην οδό Ευκλείδη, απέναντι από το Πυθαγόρειο καφε-νείο, μικροί αριθμοί μαζεύτηκαν να παίξουν. Ντυμένοι με τα πρόσημά τους για μπλουζά, έτρεχαν και γελούσαν χαρούμενα.

- Λοιπόν τι θέλετε να παίξουμε; ρώτησε το μικρό 5.
- Να παίξουμε πολλαπλασιασμό! Φώναξε ενθουσιασμένο το 0.
- Είναι άδικο παιχνίδι! Βιάστηκε να απαντήσει το 1 και συνέχισε, Εσύ τους νικάς όλους κι εγώ πάντα χάνω! Τι λέτε για πρόσθεση; πρότεινε.
- Στην πρόσθεση θα μείνω ουδέτερο, είπε το 0. Γίνομαι αόρατος όταν παίζουμε πρόσθεση, δεν μου αρέσει καθόλου!

Η λεπτή φωνούλα του 2 ακούστηκε: - Διαιρέση;

Μα και το 0 και το 1 αρνήθηκαν κατηγορηματικά!

Εκείνη την ώρα έφτανε αργοπορημένο ο μικρός άγνωστος x . Οι αριθμοί τον κοίταξαν και έσκασαν στα γέλια!

«Ποιος αριθμός είσαι σήμερα x ;» του φώναζαν κοροϊδευτικά. Εκείνο όμως δεν πειράχτηκε καθόλου.

- Ζηλεύετε! Τους είπε ειρωνικά. Είμαι ένας αριθμός σκέτο μυστήριο, πρέπει να σκεφτεί κάποιος πολύ για να βρει ποιος είμαι!

- Ωραία ιδέα για παιχνίδι! Πετάχτηκε το 3. Θα μαντέψουμε ποιος αριθμός είσαι σήμερα!

Οι αριθμοί μαζεύτηκαν γύρω από το x και περίμεναν για στοιχεία. Τότε το x , ξερόβηξε να καθαρίσει το λαιμό του, πήρε το σοβαρό του ύφος και έκανε τη φωνή του πιο βαριά και ξεκίνησε να λέει:

©Erotokritos

- Πριν έρθω εδώ, και γι αυτό αργοπόρησα άλλωστε, ήμουν σε μια εξίσωση του βαθμού με τους 4 και 14. Ο 4 φορούσε ένα κόκκινο μπλουζάκι με το πρόσημο (+) και ο 14 ένα μπλε με το πρόσημο (-). Ποιος αριθμός είμαι; Οι αριθμοί άρχισαν να σκέφτονται όταν το μικρό 2 κοιτάζοντας το x με περιέργεια το ρώτησε:

- Σε ποια μεριά του ίσον κάθονταν οι φίλοι σου;
- Μμ! Μούγκρισε σκεπτικό το x. Το 4 ήταν μαζί μου στην αριστερή μεριά του ίσον. Το 14 ήταν στα δεξιά του! Λοιπόν ποιος αριθμός είμαι;
- Είσαι το 18! Φώναξε το 0. Και φοράς μπλούζα με πρόσημο (-)!
- Το βρήκες! Είπε το x και πέταξε τη στολή τής μεταβλητής και έδειξε σε όλους το μπλουζάκι με το πρόσημο (-) καμαρώνοντας. Είμαι το 18! Ξανάπε και πήδηξε όσο πιο ψηλά μπορούσε για να εντυπωσιάσει τους μικρούς αριθμούς. Μα τελικά κατάφερε μια ανώμαλη προσγείωση, που έκανε τους μικρούς αριθμούς και τους αριθμούς στο καφενείο «Πυθαγόρειο» να σκάσουν στα γέλιο! Εκείνη τη στιγμή σαν λύτρωση για το 18 μια φωνή ακούστηκε.
- Ελάτε παιδιά! Όρα για φαγητό!

Ήταν η ώρα οι αριθμοί να γυρίσουν σπίτι τους για βραδινό. Έκλεισαν ραντεβού για το επόμενο απόγευμα και κίνησαν χαρούμενα για το σπίτι τους...

Ένας υπέροχος κόσμος

Ήρθες και μας έκλεισες μέσα, ήρθες και άρχισε ο φόβος, η αγωνία, η θλίψη. Οι δρόμοι έρημοι, η φύση κοιμάται. Οι άνθρωποι βουβοί και μόνοι προσπαθούν να καταλάβουν γιατί τους συμβαίνει αυτό. Έχουν χρόνο πολύ, δεδομένο τίποτα... Ο περίπατος, η βόλτα στη θάλασσα, ο καφές με φίλους, οι άνθρωποι γύρω τους, πού πήγαν όλα; Σκέψου άνθρωπε, σκέψου τώρα που ζεις μόνος. Οι άνθρωποι «φεύγουν» σε λίγα λεπτά κι εσύ στέκεσαι ανήμπορος και παρατηρείς βουβός. Οι άνθρωποι μπορούν να χαθούν, ο πλανήτης θα ζήσει. Άφησέ τον ήσυχο βρε άνθρωπε, σταμάτα να καταστρέφεις τη φύση, εσένα καταστρέφεις, σταμάτα να πουλάς με ευκολία όπλα, ενώ δύσκολα βρίσκεις μάσκες και γάντια, σκοτώνοντας παιδιά, διαλύοντας πόλεις και ψυχές. Αγάπησε τον άνθρωπο, βοήθα τον αδύναμο. Βλέπεις πως όσα κι αν έχεις δεν αξίζουν τίποτα, δεσ, ανάμεσα σε τοίχους είσαι. Είσαι αδύναμος τώρα, σκέψου τι αξίζει περισσότερο από την υγεία σου, από την παρέα σου, από μια απλή βόλτα, σκέψου, τίποτα δεν τελείωσε... Σκέψου πώς ήταν μια αγκαλιά, ένα χάδι, ένα φιλή. Θυμασία; Ένας νέος κόσμος θα βγει άραγε στο φώς; Με γνώση; Με αγάπη; Εύχομαι βρε άνθρωπε, να γίνουμε πιο ανθρώπινοι, για ένα αλλιώτικο αύριο, γεμάτο ελπίδα, για μένα, για σένα, για τους γύρω μας, για τα παιδιά μας, για τους γονείς μας, για το αγέννητο μωρό... Για όλο τον πλανήτη. Ένα καινούριο μέλλον, για όλους, για να έχουμε έναν υπέροχο κόσμο.

Ξύπνα άνθρωπε

Σοφία Αρμενιάκου

Εσύ εκεί, εγώ εδώ... Μόνοι στα κλειστά κουτιά μας. Βαδίζεις μόνος, έτρεχα μόνη και ακινητοποιηθήκαμε και οι δύο. Όρες πολλές στη μοναξιά μας άνθρωπε. Σκέψου τώρα γιατί ξεφύγαμε και οι δύο. Κάνε μια στάση δίπλα μου, μίλησέ μου θα σ' ακούσω, μπορούμε καλύτερα μαζί. Κοίτα τη φύση και αφουγκράσου τους ήχους. Ακούς; Μια απέραντη σιωπή απλώνεται γύρω, σ' αυτιά σου έρχονται οι ήχοι από τα πουλιά στις φυλλωσιές που τραγουδούν ακόμη. Εκείνα συνεχίζουν, γιατί πάντα είχαν το ένα το άλλο. Σκέψου άνθρωπε, είναι καλύτερη η ζωή γεμάτη αγάπη, συμπόνια, αλληλεγγύη. Ο εχθρός άσρατος, υπάρχει παντού και σε φοβίζει. Σου δείχνει πως δεν γίνεται, άνθρωπε, μόνος σου να βαδίζεις, χωρίς να βλέπεις τους άλλους. Αχ, άνθρωπε, πόσο ωραίο είναι το πλιοβασιλέμα, όσο βλέπεις απ' το θολό τζάμι, πόσο σου λείπει άραγε να μπορείς ελεύθερος να το βλέπεις. Απαγόρευση στο πιο απλό πράγμα; Στο να περπατάς σε δρόμους χωρίς περιορισμούς. Να μπορείς να βλέπεις τη θάλασσα, να μυρίζεις το άρωμά της έγινε ακατόρθωτο; Ξύπνα άνθρωπε, κοίτα γύρω σου είσαι μόνος, μπορείς; Πρέπει να γίνουμε εμείς και όχι εγώ ή εσύ. Μαζί μπορούμε να κάνουμε τον κόσμο πιο όμορφο, γεμάτο χρώματα, αρώματα, ζήσε με την καρδιά και με το μυαλό. Ζήσε πιο όμορφα, όλοι μαζί μπορούμε.

Όλα αλλάζουν...

Και ξαφνικά κάτι αλλάζει
ένα αόρατο πέπλο
σκεπάζει τη γη
όλοι πρέπει να αλλάξουμε
τρόπο ζωής, συνήθειες,
καθημερινότητα σκέψεις
λες και είναι εύκολο.

Παντού πλανιέται ένα μη ...
μη βγεις
μην έρθεις σε επαφή
μην αγκαλιάσεις μη, μη μη....
Λες και είναι εύκολο
να φυλακίσεις τη ζωή
Ο νους πλάθει σενάρια θανάτου
κι ο καταϊγισμός του φόβου
έχει τον πρώτο λόγο
στα ΜΜΕ.

Το σπίτι φυλακή
η ομαλή συνύπαρξη χωλαίνει,
δοκιμάζεται
και οι μέρες περνούν
Το ραδιόφωνο λέει
τα καλύτερα θα ρθούν
μάτια μου δεν ανησυχώ....
Θα ρθούν;

8/4/2020

Συνοδοιπόροι

Στο δρόμο σου θα υπάρξουν
στιγμές που θα σταματήσεις,
στιγμές που θα αναρωτηθείς
άλλες που θα σου ανοίξουν τα μάτια,
θα δεις ποιος είναι κοντά σου ή μακριά σου.
Μέρες που θα μετανιώσεις για όσα προσέφερες
χωρίς να υπολογίσεις τίποτα.
Μέρες που θα αναρωτηθείς
για την κακία στην ψυχή των ανθρώπων.
Θα βρεθείς μόνη.
Μέρες που θα είσαι ευτυχομένη.
Και άλλες πάλι με λύπη, θυμό, οργή.
Τώρα έμαθες.
Δεν έχεις πάρει λάθος δρόμο
οφείλεις να τον περπατήσεις
Έτσι είναι η ζωή σου είπαν.
Πρόσεξε όμως τους συνοδοιπόρους.
Από τα παθήματα
μάθε πως δεν είναι όλοι ίδιοι.
Όσοι σε συντροφεύουν να έχουν
καθάριο βλέμμα
και άδολη ψυχή
Τώρα ξέρεις.

8/2/2020

Το μάθημα του ήλιου και της φύσης

Στου Ταυγέτου τις πλαγιές ο ήλιος αναδρανίζει. Πουρνό πουρνό την Άνοιξη χαράζει και φωτάει. Καθημερινά η φύση μπορεί να αναγεννιέται... Χαράδρες, βράχια, δέντρα και φυτά, ανάλογα τη θέση τους, αρχίζουν να δέχονται τις ιαματικές ακτίνες του ήλιου του πλιάτορα. Η νύχτα φεύγοντας άφησε στη γη πολλές σταγόνες υγρασίας. Έχει κι αυτή τον τρόπο της να δυναμώνει τα επίγεια φυτά προσφέροντας (γη και ύδωρ). Είναι η ώρα της κοσμογονίας. Η φύση όλη ξυπνά και αναθαρίζει. Αμέτρητοι νέοι βλαστοί και μπουμπουκανθοί θ' ανοίξουν, θ' ανθίσουν. Οι σπόροι που κωσμένοι, κρυμμένοι για μήνες περίμεναν, έφτασε η ώρα να γευτούν τη ζωή του Ταυγέτου. Τα ζώα θα ξυπνήσουνε από τον ύπνο του δικαίου και μ' ένα κλιμίντρισμα χαράς θ' αρχίσουνε να ζούνε. Μα πρώτα ξεκινούν τα πουλιά γλυκά να τραγουδούνε. Τα έντομα, οι μέλισσες, θα πιάσουν δουλειά. Με τις πρώτες ακτίνες του ήλιου θ' αρχίσουν να ψάχνουν την τροφή τους, πλούσια και καθαρή, γέννημα του Ταυγέτου. Τα θπλαστικά γεννούν την κύσσή τους. Όταν χαράζει η αυγή, η φύση αναγεννιέται κι ο ζωοδότης ήλιος τα πάντα ανανεώνει.

Το μάθημα να πάρουμε του ήλιου και της φύσης. Κάθε πουρνό τα πρέπει μας θα πρέπει να θωρούμε. Ν' αρχίζουμε με πρόγραμμα νέα ζωή να ζούμε. Δημιουργικά να κάνουμε τα έργα της ημέρας. Οι σκέψεις και οι θύμψεις να γίνουν εργαλεία. Σαν τον ήλιο ενέργεια να μοιράζουμε και σαν την τροφοδότρα γη τροφή να δίνουμε κι εμείς στο πνεύμα της ψυχής μας. Τα έργα τα ατομικά ν' αφήσουμε στην άκρη και προσφορά να κάνουμε τα έργα τα ωραία, ωφέλιμοι να γίνουμε στη φύση, στους αλλήλους!

Ή ωραία με τα κόκκινα

Τορίνο, Μάρτιος 1992. Ένα πικρό χαμόγελο εμφανίστηκε στα χείλη του πατέρα. Κατάλαβα πολύ καλά τι σήμαινε αυτό. Κατευθύνθηκε προς το γκαράζ, με τους ώμους σκυφτούς και κλωμός σαν πεθαμένος. Σε δύο ώρες θα αποχωριζόταν την πρώτη μεγάλη του αγάπη και μάλιστα παρά τη θέλησή του. Είχε μεγαλώσει μαζί της, και τώρα, στα 45 του, 15 χρόνια μετά την πρώτη συνάντησή τους, θα την άφηνε να φύγει. Είχε ταξιδέψει μαζί της ως την άκρη του κόσμου και ποτέ, ούτε για μία ημέρα, δεν είχε μείνει μακριά της.

Δεν μπορούσα να βγάλω λέξη από το στόμα μου, όταν τον έβλεπα έτσι βουρκομένο να την κοιτάζει αμίλητος. Στεκότανε στην πόρτα και την κοίταζε σαν να ήθελε να απολογηθεί για το χωρισμό τους. Προτίμωσα να τους αφήσω μόνους,

παρά το ότι την είχα αγαπήσει και εγώ, από την πρώτη μέρα που την είδα. Είχε τρομερές καμπύλες και μία φανταστικά γευστική δύναμη. Δεν είναι παράξενο! Η «Ωραία με τα Κόκκινα» μαγνίτιζε όποιον την κοίταζε. Πολλοί ήθελαν να τη δαμάσουν, ακόμη κι' εγώ προσπάθησα. Αισθάνομαι όμως ότι μόνο ο πατέρας τα κατάφερε.

«Μην φεύγεις. Θα βγούμε για μια τελευταία βόλτα μαζί», είπε με ύφος που δεν σήκωνε συζήτηση. «Αν

συμφωνείς φυσικά», συμπλήρωσε. Ήμουν πρόθυμος, δεν υπήρχε αμφιβολία. Μήπως, όμως, έπρεπε να τον αφήσω να την αποχαιρετήσει μόνος του; Αισθάνθηκα παρείσακτος, σαν τρίτος, ανάμεσα στο πιο αγαπημένο ζευγάρι του κόσμου. Ήταν όμως αργά για να φέρω οποιαδήποτε αντίρρηση. Η συναυλία είχε αρχίσει.

Μέσα στο δικό της μεγάλο χώρο, ακουγότανε μόνο η μπάσα φωνή της. Αυτή η μαγική φωνή των εξάδιπλων καρμπιρατέρ που παρακινούσαν τον πατέρα να πάψει το γκάτζι. Άνοιξα την πόρτα και η FERRARI 250 GT LUSSO άγγιξε το έδαφος, έτοιμη να «πετάξει» από πάνω του με την παραμικρή παρέμβαση του πατέρα. Πριν καθίσω δίπλα του, χάιδεψα το δέρμα στη θέση του συνοδηγού και το ξύλο στο ταμπλό. Παραλίγο να δακρυσώ. Όμως ο πατέρας χαμογελούσε, κρατώντας το ξύλινο τιμόνι της.

Άγγιξε το λεβιέ του κιβωτίου ταχυτήτων και έβαλε την πρώτη. Η μηχανή της σύρλιαζε και τα λάστιχα κάπνισαν στην ιταλική άσφαλτο. Η δεύτερη «κούμπωσε», όπως έλεγε ο ίδιος, αρκετά εύκολα και η μηχανή ικέτευε για περισσότερο γκάζι, στέλνοντας την κόκκινη βελόνα στις 6.500 στροφές. Ο πατέρας, απαλά, βάζει και την τρίτη. Η «ωραία με τα κόκκινα» πρέμπσε και γουργούρισε σαν ευτυχισμένη τίγρη. Για πόσο λίγο όμως. Με ένα πάτημα στο πεντάλ του γκαζιού, ακόμη περισσότερη βενζίνη ταξίδεψε από το ρεζερβουάρ ως τους δώδεκα κυλίνδρους της. Τότε ήρθε η αποκάλυψη.

Δεν μπορούσα να ορθώσω λέξη, καθώς το κοντέρ άγγιζε τα 254 χιλιόμετρα και η εξάτμιση έπνιγε κάθε ήχο γύρω μας. Πάτησε απαλά το φρένο μόνο όταν η πινακίδα «Τορίνο» εμφανίσθηκε μπροστά μας. Η επιστροφή ήταν ήρεμη, χωρίς ιδιαίτερες εξάρσεις. Υπέθεσα πως ο πατέρας ήθελε να μείνει περισσότερη ώρα μαζί της. Πώς να τον κατακρίνω γι' αυτό;

Σταμάτησε μπροστά στην πόρτα του παλαιού αρχοντικού που κατοικούσαμε. Ο πατέρας κατέβηκε, στάθηκε μπροστά της αμίλητος, έσκυψε και φίλησε το μαύρο άλογο που στεκόταν στα δυο του πόδια στο σήμα της Ferrari 250 GT Lusso, τον «Καβαλίνο Ρανπάντε». Η «ωραία με τα κόκκινα» έφυγε από τη ζωή μας μια για πάντα.

Αφιερωμένο στον Πατέρα μου, που μου ζήτησε να του γράψω μια φανταστική ιστοριούδα σχετικά με την Ferrari 250 GT Lusso, αυτοκίνητο των ονείρων του, που ίσως να μην αποκτήσει ποτέ.

Ο ήλιος και η σελήνη

Ο ήλιος έχει ήδη κρυφτεί και σιγά, σιωπηλά τη θέση του παίρνει η σελήνη. Ξέρετε, αυτή η λευκή Κυρία που εδώ και αιώνες κρύβεται άθελά της από τον μοναδικό και παντοτινό της Έρωτα, τον ήλιο. Ναι, ναι, καλά ακούσατε ... τον Έρωτά της.

Τι, δεν το ξέρατε; Α, εδώ, λοιπόν, σας πιάνω αδιάβαστους. Δεν γνωρίζετε την ιστορία τους; Ακούστε λοιπόν. Λένε ότι ο ήλιος και η σελήνη, κάποτε, πολύ παλιά, ήτανε εραστές και μάλιστα πάρα πολύ ερωτευμένοι. Τόσο που σε όλη την υπήλιο όλοι γνώριζαν για τον έρωτά τους. Ναι, βέβαια. Αυτή, λένε, ήτανε μια πανέμορφη και ζηλεμένη κόρη, που είχε καταπράσινα μάτια, χείλη κατακόκκινα σαν κεράσια, μαύρα μαλλιά που μύριζαν φρεσκάδα και λεπτό σώμα σαν θεά. Αυτός, ένα γεροδεμένο παλικάρι, πολύ τρυφερός νέος, με την ομορφιά της νιότης, το βαθύ μαύρο βλέμμα του και τη δύναμη που έκρυβαν τα σιβαρά του μπράτσα. Και ενώ τράβαγε το σκοινί για να δέσει τη βάρκα, λιώνανε, αναστενάζανε και καρδιοχτυπούσαν οι νεαρές του χωριού, και των γύρω νησιών, για χάρη του. Αλλά αυτός, δεν είχε μάτια για άλλη, ήτανε βαθιά ερωτευμένος με τον απέραντο έρωτά του. Και πώς να μην είναι αφού η εκλεκτή της καρδιάς του ήταν τέλεια...

Μα η μοίρα, αυτή η άδικη και απάνθρωπη πολλές φορές, του είχε στήσει καρτέρι, διότι, λένε, είχε έρθει για να κάμει μπάνιο και μόλις τον είδε, τον ερωτεύτηκε τόσο τρελά, τόσο έντονα που εκείνη την ημέρα στη θάλασσα κυριαρχούσε κακοκαιρία. Αψηφώντας την, λοιπόν, το παλικάρι μας, ξεδένει τα σκοινιά της βάρκας του και σαλπάρει για να συναντήσει την αγαπημένη του, που βρισκόταν στην απέναντι πλευρά του λιμανιού, όρθια στο μεγάλο βράχο για να μπορεί να τον αγναντεύει.

Μα είπαμε, η μοίρα ζήλεψε ξαφνικά και σηκώνει ένα κύμα, βουλιάζοντας την βάρκα και αφαιρώντας από το παλικάρι μας ό,τι πολυτιμότερο είχε στον κόσμο, να μπορεί να είναι με την αγαπημένη του.

Βλέποντας το τραγικό δυστύχημα, η πανέμορφη νεαρά γυρίζει στο Θεό και ζητά να μεταμορφωθεί ο αγαπημένος της σε ήλιο, λαμπρός, ζεστός και μεγαλειώδης, όπως υπήρξε στη ζωή της. Και τότε, λοιπόν, αφήνει το κορμί της να γύρει προς τα εμπρός ψιθυρίζοντας το όνομά του και χάνεται για πάντα στα βαθιά και κρύα νερά της θάλασσας. Εκείνη την ημέρα η καμπάνα του χωριού θρήνησε διπλά. Θρήνησε τόσο πολύ που το πένθος τους κράτησε επτά ημέρες και επτά νύχτες.

Η Άβυσσος, βλέποντας να έρχεται η νεαρά στα βάθη της, την τράβηξε κοντά της και μένοντας έκπληκτη από τη θεϊκή της ομορφιά τής ζήτησε, σαν αντάλλαγμα για

την αιώνια ζωή, να παντρευτεί και να την βοηθήσει να σκοτώσει τον πατέρα της, τον Θεό Ποσειδώνα, που την είχε τιμωρήσει για κάτι κακό που είχε κάμει και για τιμωρία την είχε αφήσει σε τόσο βαθιά νερά, ώστε να την ακουμπά πολύ λίγο το φως της ημέρας. Όμως, η νεαρά δεν δέχτηκε να την βοηθήσει να κάμει κακό στον Ποσειδώνα και τότε, η Άβυσσος, την έκλεισε στο πιο σκοτεινό και απόμακρο κελί της. Με τη βοήθεια ενός ιππόκαμπου, η νεαρή μας το έσκασε, διότι οι ιππόκαμποι, εκείνα τα χρόνια, ήτανε ζώα μεγάλα σαν άλογα. Ζήτησε από αυτόν να ενημερώσει το Θεό Ποσειδώνα για το κακό που είχε σκοπό η Άβυσσος να του κάμει. Η τελευταία σαν το έμαθε έγινε έξαλλη και για να την τιμωρήσει, την έκαμε σελήνη και μεταμορφώνοντάς την της είπε : «Έτσι, για το κακό που μου έκανες, θα κυνηγάτε ο ένας τον άλλον για μία ζωή, και όσο για τον ιππόκαμπο, να γίνουνε όλα τους τόσο μικρά που ότι και να λένε να μην φτάνουν ποτέ στ' αυτιά του πατέρα μου».

Και έτσι γίνανε ήλιος και σελήνη. Αλλά την επομένη, η σελήνη που ήτανε τόσο στεναχωρημένη, μαύρισε και η έκλειψη ήτανε τόσο μεγάλη όταν κρύφτηκε για να κλάψει που οι λυγμοί της ακούστηκαν από τον θεό Δία. Τότε, ο Δίας, εμφανίστηκε μπροστά της και τη ρώτησε τι συνέβη, χαϊδεύοντάς της απαλά τα μαλλιά. Εκείνη, σκουπίζοντας τα δάκρυά της, του τα είπε «χαρτί και καλαμάρι», όπως ακριβώς είχανε συμβεί. Ο Δίας, φοβερά συγκινημένος και στεναχωρημένος από τη συμπεριφορά της Άβυσσου, έκανε την τελευταία ακόμα πιο βαθιά για να μην ξαναδεί ποτέ φως ημέρας και όσο για τη νεαρή σελήνη διάταξε η πρώτη μέρα που πρώτο-συναντηθήκανε και πρώτο-αγαπηθήκανε με το παλικάρι να είναι και οι ίδιες ημέρες που θα ενώνονταν παντοινά.

Δεν ξέρω αν έχετε προσέξει ποτέ, αλλά κάποιες ημέρες το χρόνο η σελήνη και ο ήλιος γίνονται πορτοκαλί, τότε να το γνωρίζετε, είναι η μέρα που αυτά τα ερωτευμένα παιδιά συναντάνε ο ένας τον άλλον, για να απολαύσουνε τον αιώνιο και απέραντο Έρωτά τους. Τέλος.

Αυτοκριτική

Την αγάπη δεν αγγίξαμε,
μη μας σπάσει φοβηθήκαμε.
«τόσοι είμαστε»

Πολλές φορές μιλήσαμε για όνειρα,
ποτέ δεν ακουστήκαμε.
«τόσοι είμαστε»

Το χέρι μας απλώσαμε
στην πλάτη ενός φίλου,
βοήθεια δεν δώσαμε.
«τόσοι είμαστε»

Για άλλους δρόμους ξεκινήσαμε,
όπως έδειχνε ο χάρτης,
στην αρχή πάλι βρεθήκαμε.
«τόσοι είμαστε»

Ακόμα και οι νεκροί μας συζητούν
που δεν κάνουμε ένα θαύμα.
«τόσοι είμαστε»

Πάλι έκανα να ουρλιάξω
μα δεν έβγαλα ούτε άνα.
...«λίγη ήμουνα»

Ενώ εσύ κοιμόσουν,
εγώ έγραφα ένα ποίημα
...τόση ήμουνα.

Μαρία Μπακιρτζή

Για μια φωτογραφία στο κάδρο

Όλοι στημένοι στη σειρά
Όλοι ντυμένοι στα λευκά
Μοιάζει με γιορτή
Δεν με νοιάζει το γιατί
Δεν ξέρω το μετά – μετά τι θα συμβεί

Για μια φωτογραφία στο κάδρο
Για ένα Ζήτω κι ένα Μπράβο!
Περνούν τα χρόνια στο σερβάν
Κι όλοι δείχνουν να χαμογελάν
Φωτογραφία στο κάδρο κοιτάζω
Και μάλλον μοιάζω,
Με κείνο το κορίτσι που του άρεσαν τα λευκά

Όλοι αγκαλιά και όλοι ανύποπτοι
Ξεγελούν τα φλας οι «συνήθεις ύποπτοι»
Δεν ξέρεις ποιος θα φύγει
Ποιος πληγώνει
Το γνωστό παιχνίδι «κλέφτες κι αστυνόμοι»
Ξέβρασαν όνειρα και ευχές
Στους δρόμους οι υπονόμοι
Τώρα να δούμε τη «Νύφη» ποιος πληρώνει!

Απολογία

- Κατηγορούμενε! Προσέλθετε! Εσείς διαπράξατε το έγκλημα;
- Μάλιστα, εγώ ο ίδιος.
- Τι σχέση είχατε με το θύμα; Ήταν σχέση έντονου πάθους;
- Απολύτως καμία. Ήταν σχέση αντιπάθειας!
- Γείτονες μάς ενημέρωσαν πως υπήρξε διαμάχη, έντονη λογομαχία, βρισιές και ουρλιαχτά. Τι έχετε να πείτε;
- Αν και είναι λίγο υπερβολικά όλα αυτά, ναι είναι αλήθεια.
- Κάποιοι κάνουν λόγο και για χρήση χημικών!
- Εντάξει, χημικά στο επιτρεπόμενο όριο.
- Γιατί επιτεθήκατε κατηγορούμενε; Ήσασταν σε άμυνα;
- Όχι δεν μου επιτέθηκε αυτή πρώτα, αλλά είμαι σίγουρος ότι θα το έκανε. Ήταν έτοιμη. Το διαισθανόμουν.
- Ενδιαφέρον... για συνεχίστε παρακαλώ.
- Με το που άναψα το φως, με κοίταζε γεμάτη μίσος και απδία. Επιτεθήκα πρώτος το παραδέχομαι. Για να προλάβω το κακό.
- Κρατούσε όπλο; Ή κάποιο άλλο αιχμηρό αντικείμενο;
- Μάλιστα, κρατούσε όπλα και για την ακρίβεια δύο, ένα δεξιά και ένα αριστερά. Έκανε ταχυδακτυλουργικά για να με τρομάξει. Αλλά την πρόλαβα!
- Και μετά πετάξατε το πτώμα σε κάδο σκουπιδιών, καθαρίσατε με μπόλικο απολυμαντικό τα πάντα γύρω σας και επιστρέψατε κατευθείαν στη δουλειά σας σαν να μην τρέχει τίποτα. Σωστά;
- Έτσι ακριβώς κε Πρόεδρε. Η αλήθεια είναι ότι το σκεφτόμουν το πρώτο δίωρο!
- Κατηγορούμενε, κρίνεσαι ένοχος!
- Μα ένσταση κε Δικαστά. Πώς κάνετε έτσι για ένα βλαπτοειδές (κατσαρίδα)!

Αγ' το παράθυρο

Είναι χρόνια σκουριασμένο αυτό εδώ
το μικρό παράθυρο στην άκρη του σπιτιού.
Δεν έχει όμως σημασία γιατί η θέα του
Είναι Μοναδική!
Κάποιες φορές βλέπεις απ' έξω λουλούδια
ανθισμένα –ας πούμε μαργαρίτες– όχι μονότονες,
τις άλλες τις πολύχρωμες και τις φανταχτερές.
Κι άλλες πάλι, όταν χειμωνιάζει και έχει κρύο,
ξεφυτρώνουν έλκηθρα, Χριστούγεννα, γιορτές και έλατα στολισμένα.
Κι αν είσαι τυχερός, ο Αϊ Βασίλης που φέρνει δώρα...
Την Άνοιξη, του δειλινού η θέα είναι τόσο ρομαντική
όσο και παραπλανητική που σε ξεγελάει.
Θέλεις να βγεις έξω να πεις τον καφέ σου
δίπλα στις πασχαλιές – παρέα στα παιδιά.
Όταν έρθει ο Αύγουστος, παρατηρείς και ακούς τα πάντα:
το ταχύπλοο που πλέει στα νησιά που ξεκουράστηκες,
την αμμουδιά με τις μπλε ξαπλώστρες
και ίσα που ακνοφαινεται λίγο η Τίνος με την όμορφη Κυρία της.
Από αυτό εδώ το σημείο, αν παρακαλέσεις,
μπορείς να δεις και το Θεό κάποιες φορές.
Δεν κλείνει ποτέ αυτό εδώ το παράθυρο.
Είναι σπασμένη η χειρολαβή του. Αυτό εδώ το παράθυρο,
το έφτιαξε ο κατασκευαστής του.
Μην ρωτάς – δεν ξέρω ποιος
Τη θέα του όμως την φτιάχνεις εσύ
και μόνο εσύ – το ξέρω ακριβώς!

Μαρία Μπακιρτζή

Τα κορίτσια της Χρυσόσκονης

Τα είδα τα Κορίτσια της χρυσόσκονης
Εχτές που ήταν Πρωτοχρονιά
Είχανε «λακ για έξτρα λάμψη» στα μαλλιά
Τυλιγμένες απ' τη Σελήνη αστερόσκονη...
Ούτε ένα ψεγάδι, ούτε ένα λάθος
Κόκκινα βαμμένα χείλη
Που υποσχόντουσαν Μεγάλο Πάθος.

Τα είδα τα κορίτσια της χρυσόσκονης
Χθες που άλλαξε ο χρόνος
Πόσο μείκ-απ να χάλασαν
Να μη φανεί στα μάτια ο φόβος!

Τις είδα, τις άκουσα που γελούσαν δυνατά
για να ξορκίσουν μάλλον το κακό
Κόκκινα νύχια μόδας αστραφτερά
Στρας! Φλας! Νάζι στο φακό
Και μέσα στο μυαλό... Κενό!

Τα είδα τα κορίτσια της χρυσόσκονης
την άλλη μέρα όλο μαράζι
Είχαν φύγει όλες οι μπογιές - πόσο αδειανές
Πόσο θλιμμένες ήτανε που κράτησε
η αστερόσκονη μόνο για ένα βράδυ.

Ταξικά Βαγόνια

Τα πιο ωραία χρόνια,
καθισμένοι στα θρανία
Τα καλύτερα πτυχία
κρεμασμένα σε τοιχία,
Για να μη μάθουμε ποτέ
τι θα πει Τρομοκρατία!

Φωνάζουμε - Ακουγόμαστε
απ' του κόσμου τα νχεία
Μία είναι του ανθρώπου η περιουσία
μοναχά «Ελευθερία»

Καμία εξίσωση, καμία λύση
δεν περιμένουμε από καμία Δύση
Δεν θα χάσουμε κι άλλα χρόνια,
Πελάτες Ανώνυμοι σε Ταξικά Βαγόνια...

Do it Mary

Όλα για την Μαίρη
που όλο υποφέρει
Στις ζωής της τη σκηνή
έχει πιάσει πάτο
Κι η μαμά της από κάτω
την χειροκροτεί...

Τα παίζε όλα σ' ένα βράδυ
σε λάθος αγάπες ποντάρισε
Η Μαίρη έπεσε στο σκοτάδι
ήταν έξυπνη αλλά δεν ρεφάρισε...

Μία νύχτα τα παράτησε όλα
και είπε «άσπρο πάτο!»
Κι η μαμά της από κάτω
Τη σιγοντάρισε...

Όλα για την Μαίρη
που θα βγάλει αυτό δεν ξέρει
Κάποτε έλαμπε ήτανε αστέρι
Τώρα κανείς δεν την αναφέρει
Κι η Μαίρη έχει λυπηθεί...

Τώρα η Μαίρη έμεινε μόνη
Και βγαίνει πάλι στη σκηνή
Κάθε βράδυ που νυχτώνει
μόνη κλαίει, μόνη λυπάται
Και κανείς δεν τη χειροκροτεί!

DO IT MARY... Πάρτο πάλι απ' την αρχή
Κι όποιος σε θυμάται
θάρθει να σε βρει...
Άλλαξέ την τη ζαριά
Χαμένος δεν είναι αυτός που έπαιξε
είναι αυτός που πέφτει και κοιμάται...
Do it Mary

Μαρία Μπακιρτζή

Χωρίς τίτλο

Όσο ο κόσμος θα τα βλέπει
όλα μαύρα...
(εσείς /εμείς)
οι ποιητές
θα ανακαλύπτουμε
νέα Λούνα Παρκ...
Κι εκεί
που όλοι
βλέπουν νυχτερίδες
εμείς θα βλέπουμε κάμπιες
που γίνονται πεταλούδες....

21/3 παγκόσμια ημέρα ποίηση

Η αλλαγή

Τόλμψε να βγεις έξω
από αυτή εδώ την κλειδαρότρυπα
και θα δεις τι έχει να γίνει!
- Τι θα γίνει; απάντησε.
Τίποτα! Θα σκέφτεσαι τόσο ωραία
πράγματα, τα βράδια θα κοιμάσαι
ήρεμος, χωρίς εφιάλτες, χωρίς πιζάμες.
- Δηλαδή; Γυμνός; ρώτησε.
Να, δηλαδή δεν θα φοβάσαι τίποτα
πια, δε θα ντύνεις σκέψεις.
Τόλμψε να κοιτάξεις και θα δεις!
- Κι αν τολμήσω; απόρησε.
Σημαίνει ότι δεν θα σε εξουσιάζω πια.
Και ότι τόσα χρόνια έκανες λάθος
που δεν τολμούσες.
Μεγάλο Λάθος.
- Κι αν θέλω να ξαναμπώ
στην κλειδαρότρυπα; είπε διστακτικά.
Τόλμψε περισσότερο
και μην κρυφοκοιτάξεις.

η καρηνύχτα

Πες καρηνύχτα και ξάπλωσε
Είπε η Λύπη.

Μα, Εκείνη έκανε πως δεν άκουσε.

- Θέλω να ζήσω, σιγανά απάντησε.

- Δεν μπορείς! Είσαι η Θλίψη! Κι έκανες
κάποτε το φόβο να σε νικήσει.

- Μα, θέλω πίσω το χαμόγελό μου να γυρίσει.

- Δεν μπορείς! Είσαι η Θλίψη, κι έκανες
κάποτε το φόβο να σε νικήσει.

Πες «Καρηνύχτα» και ξάπλωσε και τα
όνειρά σου άφησε,
είπε η Λύπη.

Μα, Εκείνη τα σχέδιά της χάλασε.

-Θα φύγω Λύπη, η ώρα έφτασε.

- Για να με αφήσεις, πρέπει να διαλέξεις
Ή αυτήν ή Εμένα!

κι εμείς Θλίψη έχουμε γίνει Ένα.

- Το ξέρω Λύπη πως θα ναι δύσκολο
να σε αφήσω

και άλλους δρόμους να ξανοίξω,

Μα αυτή είναι χρόνια που προσμένει
τη δική μου επιστροφή.

-Κοιμήσου Θλίψη,
αυτή για πάντα σε έχει αφήσει

Δεν θα γυρίσει!

-Την λένε πίστη-ελπίδα-χαρά,
Αυτήν που άφησα για Σένα...

«Καρηνύχτα» Λύπη,
κοιμήσου χωρίς εμένα.

Εροτοκρίτες

Μαρία Μπακιριτζή